

РЕШЕНИЕ

№ 1684

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д Л. Д

при участието на секретаря А И. И
като разгледа докладваното от Д Л. Д Административно наказателно дело № 20241110203790 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на..... против Наказателно постановление № Р-10-294/09.12.2022 г., издадено от зам. председател на КФН, с което, на основание чл. 644, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 КЗ на дружеството била наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 КЗ, в размер на 2 000 лева.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навеждат се доводи за процесуални нарушения (липса на повторност в АУАН; неспазен срок по чл. 34 ЗАНН; невъзможност за отчитане на отегчаващи отговорността обстоятелства, доколкото се касае за отговорност на юридическо лице); неправилно определена дата), за недоказаност (липса на повторност); за прекомерност на санкцията; за маловажност на случая.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Административнонаказващият орган предлага атакуваното постановление да бъде потвърдено, като взема отношение по направените възражения. Претендира деловодни разноси.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.06.2022 г. пред „..... била предявена претенция, регистрирана с № вследствие на подаден документ „Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС“ от Преписката била образувана, по повод настъпило застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие, вследствие на което били причинени увреждания на мотопеди на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на

автомобилистите, обективиран в застрахователна полица BG/02/122000995931, с период на застрахователно покритие от 14.04.2022 г. до 13.04.2023 г. (вкл.).

На 03.06.2022 г., заедно с предявяване на претенцията, увреденото лице представило пред застрахователя доказателства, необходими за установяването ѝ по основание и размер, както и пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетение. На същата дата бил извършен оглед на увредения мотопед, за който бил съставен опис на констатираните увреждания. В описа било предвидено, че следва да бъде извършен допълнителен оглед на мотопеда.

С писмо от 10.06.2022 г. изискала от ползвателя на застрахователни услуги проформа фактура за стойността на частите. Тя била представена на на 25.07.2022 г.

С писмо, изх. №.....по опис на, застрахователят уведомил че по претенцията е налице тотална щета, по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ, поради което изисква от ползвателя на застрахователни услуги удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване регистрацията на моторното превозно средство, в което е отбелязано, че прекратяването на регистрацията е поради настъпилата тотална щета.

На 15.09.2022 г..... е подал молба пред, в която отправил искане да получи фактическа и правна обосновка на размера на определеното обезщетение - както в случай на прекратяване регистрацията на мотопеда, така и в случай че същата не бъде прекратена. В резултат на това, с писмо от 21.09.2022 г., застрахователят отговорил на постъпилата молба, като разяснил на увреденото лице начина, по който е определен размерът на застрахователното обезщетение - както като тотална щета, така и размерът на обезщетението, в случай че регистрацията на мотопеда не бъде прекратена.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на актосъставителя В. Ш.; АУАН; НП; разписка за връчване; заповед за компетентност; преписка по предявена застрахователна претенция; НП Р-10-823/03.11.2021 г.

Доказателствена съвкупност се отличава с еднопосочност и вътрешна непротиворечивост, поради което и *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен анализ и съпоставка на доказателствата не е наложителен. На практика, страните спорят по материалната съставомерност на случая, като жалбоподателят навежда и възражения за допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените.

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложенето на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

В принципен план, действително повторността се цитира за първи път едва в атакуваното НП. Съгласно константната практика на АССГ, обаче, повторността е обстоятелство, касаещо санкционната част на наказателното постановление (Р от 17.06.2009 по кнахд 3155/2009 АССГ, II кас. с-в; Р 289/2014 АССГ, III кас. с-в; Р 3600/2013 АССГ, X кас. с-в; Р 1682/2013 АССГ, III кас. с-в; Р 1393/2013 АССГ, II кас. с-в), т. е. ролята на актосъставителя се изчерпва, с констатиране на признаците на извършено нарушение и правната му квалификация и преценката за повторност е изключително правомощие на АНО (в този смисъл Р 2818/2013 АССГ, X кас. с-в). В този смисъл е и застъпеното принципно становище в Р 5547/2015 АССГ, IV кас. с-в, че липсата на това обстоятелство и позоваването на него едва в НП не съставлява процесуален проблем, доколкото не е уредено като е част от реквизитите на АУАН.

Възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения са неоснователни. Касателно датата на съставомерната забава, следва да се отбележи, че, за разлика от разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, нарушената такава на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 КЗ обвързва началния момент на срока за произнасяне не с надлежно попълване на преписката по шетата, а с датата на завеждането ѝ, като крайният срок за произнасянето и началото на забавата е съобразен с изтичането на тримесечния законов срок и почивните, неписъствени дни.

По отношение на срока по чл. 34 ЗАНН, началната дата на забавата (06.09.2022 г.), отнесена към тази на съставяне на АУАН (22.11.2022 г.), т. е. на формалното начало на административнонаказателното производство, не позволява тезата на жалбоподателя да бъде споделена.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка.

Разпоредбата на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 КЗ е императивна: срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции, като в срока по ал. 1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище по предявените претенции, когато отказва плащане или когато основанието и размерът на вредите не са били напълно установени.

В конкретния случай, по заведената пред жалбоподателя претенция, за дружеството е възникнало задължение в 3-месечен срок, считано от 03.06.2022 г. (и по-конкретно – в първия работен ден, след изтичането на срока) да се произнесе по предявената претенция по един от алтернативно посочените в същата разпоредба начини..

С оглед на изложеното съдът намира, че с горецитираните санкционираното юридическо лице не е изпълнило свое задължение към държавата, поради което и законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Субективна страна не следва да бъде изследвана, доколкото се касае за юридическо лице и неизпълнение на задължение към държавата, респ. – за налагане на имуществена санкция (чл. 83, ал. 1 ЗАНН), не – за административно

нарушение и наказание (вината е елемент на нарушението). Отново тук е уместно да се подчертае фундаменталната разлика между смекчаващи вината и смекчаващи отговорността обстоятелства (по повод възражението в жалбата), като изложените доводи почиват на непрецизен прочит на атакувания административен акт.

Съдът приема, че неизпълненото задължение на жалбоподателя към държавата не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в КЗ задължения на физическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 от ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай неизпълненото задължение на жалбоподателя е застрашило обществените отношения, свързани с правата на неограничен кръг потребители (потенциална възможност за проблеми с уреждането на претенциите на всички потребители), поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Липсата на мотивирано произнасяне в срок по предявена застрахователна претенция винаги застрашава интересите на застрахованото лице (наследници или бенефициенти по застрахователната сума), като липсата на произнасяне в срок лишава потребителя на застрахователни услуги от възможността своевременно да реализират по съдебен ред правата и законните си интереси, в случай на мотивиран отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, респективно да обжалват размера на определеното от застрахователя обезщетение. Наличието на повторност е допълнителен аргумент за настоящия съдебен състав да приеме случая за немаловажен.

С оглед гореизложеното съдът приема, че законосъобразно и правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, при отчитане на квалифициращия признак „повторност” (влязло в законна сила на 15.07.2022 г. НП Р-10-823/03.11.2021 г.).

По размера на имуществената санкция

Съгласно нормата на чл. 644, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, т. 2 КЗ, за повторно нарушение на

разпоредбите на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от кодекса, на юридически лица се налага санкция от 2 000 до 40 000 лева. Санкцията е отмерена в абсолютния минимум, който е изцяло съобразен с размера на забавата, поради което и в тази си част атакуваното НП е законосъобразно.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и императивната разпоредба на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, с оглед защитата от юрисконсулт, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 80 лева за всяка инстанция.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и обосновано и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-294/09.12.2022 г., издадено от зам. председател на КФН, с което, на основание чл. 644, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 КЗ, на била наложена имуществена санкция, за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 КЗ, в размер на 2 000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, да заплати на КФН сумата от 80 (осемдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт по н.а.х.д. № 16657/2022 г. по описа на СРС, НО, 147 с-в.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, да заплати на КФН сумата от 80 (осемдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт по к.н.а.х.д. № 11235/2023 г. по описа на АССГ, VI кас. с-в.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, „.....да заплати на КФН сумата от 80 (осемдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт по н.а.х.д. № 3790/2024 г. по описа на СРС, НО, 11 с-в.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____